Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 592/2025
13.03.2025. године
Б е о г р а д

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Ирене Вуковић и Радославе Мађаров чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Куљак адвокат из ..., против туженог ЈКП „Hammeum“ Прокупље у ликвидацији, кога заступа Градски правобранилац Града Прокупља, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2334/2024 од 07.08.2024. године, на седници одржаној 13.03.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2334/2024 од 07.08.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2334/2024 од 07.08.2024. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Прокупљу П1 290/21 од 26.04.2024. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан је тужени да му на име солидарне помоћи исплати 41.800,00 динара, са законском затезном каматом почев од 01.01.2021. године па до исплате, док је одбијен као неоснован део тужбеног захтева који се односи на тражену исплату разлике на име мање исплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.10.2018. па до 31.12.2020. године са законском затезном каматом на појединачно опредељене износе од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 95.640,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2334/2024 од 07.08.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Прокупљу П1 290/21 од 26.04.2024. године, у одбијајућем делу става првог изреке. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у усвајајућем делу става првог изреке и у ставу другом изреке, и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против става првог изреке правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, указујући на потребу разматрања питања од општег интереса и правних питања у интересу равноправности грађана, као и уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011 ... 10/2023) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији тужиоца. Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу на име мање исплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора у периоду од 01.10.2018. до 31.12.2020. године. Побијана одлука којом је тужбени захтев тужиоца одбијен заснована је на одредби члана 118. став 1. тачка 6. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр 24/2005 ... 95/2018), и правилној примени одредбе члана 66. став 1. Посебног колективног уговора за јавна предузећа у комуналној делатности на територији Републике Србије („Службени гласник РС“, бр. 27/2015... 94/2019-анекс 3) и члана 77. Правилника о раду туженог од 11.06.2016. године, а код утврђења да је тужени правилно обрачунао и исплатио тужиоцу регрес за коришћење годишњег одмора у спорном периоду, према просечно исплаћеној заради по запосленом у Републици Србији и последњем објављеном податку републичког органа надлежног за послове статистике за претходну годину. Указивање тужиоца на битну повреду одредаба парничног поступка је без утицаја на одлучивање, имајући у виду да то није разлог за изјављивање посебне ревизије у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Тужилац у ревизији указује и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у погледу вештачења, што такође није разлог за изјављивање посебне ревизије, а како уз ревизију нису приложене одлуке судова као доказ различитог поступања у битно истоврсној чињеничној ситуацији, то по оцени Врховног суда не постоје ни друга правна питања која би у конкретном случају оправдавала одлучивање о изјављеној ревизији као о посебној, па је из наведених разлога одлучено као у ставу првом изреке.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима ревизија није дозвољена, осим када се тужбени захтев односи на новчано потраживање. Тада се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности предмета спора побијаног дела, у смислу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку. Том одредбом Закона, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 30.11.2021. године, а вредност предмета спора побијаног дела износи 16.500,00 динара.

Имајући у виду да ово није парница у радном спору која за предмет има заснивање, постојање или престанак радног односа, код којих је ревизија увек дозвољена, а да је побијана вредност предмета спора испод 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић